

Virkeligheden i 2006 – den virkelighed, som moderne børnefamilier oplever i 2006 – er en helt anden. Det handler ikke om det frie valg for faren og moren, det handler nemlig om blokeringer for at lade faren være hjemme med barnet på grund af økonomisk ulighed. Familierne ved godt, at hvis faren går hjemme, så koster det et større løntab, fordi der her i 2006 stadig er forskel mellem den løn, moren tjener, og den, faren tjener. Derfor vælger familien af hensyn til familieøkonomien at lade moren tage barselorloven, fordi det koster flere penge, hvis det er faren, der bliver hjemme.

Vi ser også en arbejdskultur, hvor flere og flere unge mænd siger, at det er svært for dem at gå til deres arbejdsgiver og sige, at de gerne vil gå på barselorlov, fordi arbejdsgiveren ser fuldstændig mærkelig ud i hovedet. Her i 2006 ser vi stadig – det er til fru Inger Støjberg – at til ansættelsessamtaler bliver kvinder enten spurgt direkte, om de har planer om at få børn, eller der bliver spurgt indirekte: Jamen i dit cv har du jo ikke skrevet noget om, hvorvidt du vil have børn. Man spørger på forskellige måder, fordi man ved, at hvis kvinder får børn, er det dem, der vil gå hjemme, og ikke deres mandlige kolleger, som får 10 pct. mere i løn, og som arbejdsgiveren også har en forventning om bliver på arbejdspladsen. Arbejdskultur, traditioner og økonomi er nogle meget konkrete hverdagsproblemer, som forhindrer fædrene i at være hjemme sammen med deres børn, sådan som mange af dem faktisk har et ønske om.

Vi ved også fra forskellige undersøgelser – for at gå over i en anden boldgade, som måske lidt mere er min hjemmebane – at de steder, hvor fædre er fraværende fra hjemmet, det kan være på grund af skilsmisse, det kan være på grund af død, eller hvad det nu kan være, har især pigerne, ikke så meget drengene, men pigerne i de børnefamilier helt op til 40 pct. større risiko for at få depressioner og simpelt hen have det dårligere, end hvis faren er til stede. Jeg mener, det er 40 pct., så derfor er det helt oplagt, at vi netop i 2006 med den viden, det faktuelle kendskab og den dokumentation, vi har, sørger for at give børnene og fædrene mulighed for at være sammen med hinanden, så vi ikke kommer til at se reklamer med Ajaxfamilien med moren med den velstrøgne kjole, børnene, der hopper ind fra haven uden at efterlade mærker, og faren, der kommer hjem med attachétasken. Lad os sørge for, at det bliver en parentes i historien, for i den moderne familie i 2006 burde det lige så

vel kunne være sådan, at det er faren, der går hjemme og ser fin ud i velstrøget tøj, at børnene stadig ikke efterlader mærker, men at det er moren, der kommer hjem med attachétasken.

Kl. 14.40

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Så er det fru Lone Dybkjær som ordfører.

Lone Dybkjær (RV):

Hvis vi kunne få de tilstande, synes jeg uægtelig, det lyder meget forjættende.

Men til fru Inger Støjberg vil jeg lige starte med at sige, at jeg ikke fatter – og nu synes jeg, det ville være rart, hvis fru Inger Støjberg hørte efter denne gang – hvordan fru Inger Støjberg kan sige, at jeg har snakket om 4 uger før fødslen. Jeg har overhovedet ikke nævnt det, og det vil man kunne gå tilbage og se. Jeg ved godt, at fru Inger Støjberg var travlt optaget af at tale med ministeren, og det er også i orden, men det har jeg faktisk ikke snakket om. Selv jer jo ikke så totalt idiot, at jeg mener, at faren kan komme på tale, så kunne vi ikke bare holde os til en diskussion, hvor vi erkender de enigheder eller uenigheder, vi har om spørgsmålet?

Moren har 2 tvungne uger efter fødslen, og derudover har moren efter fødslen 12 uger, der falder væk, hvis de ikke tages. Det, jeg ikke kan få ind i mit hoved, er, hvorfor faren ikke lige så godt kan få 12 uger, som falder væk, hvis de ikke tages. Hvad er forskellen på moren og faren i den situation? Jeg mener ikke, der er tale om frivillighed og fleksibilitet for morens vedkommende. Hun skal tage de 12 uger, ellers falder hammeren: Orloven falder væk. Det er der nogle begrundelser for, men der er ikke tale om frivillighed og fleksibilitet, og derfor kan jeg kun sige, at det, Venstres ordfører siger, ikke holder.

Nu skal jeg komme tilbage til, hvorfor Det Radikale Venstre mener, at der skal være tale om ligestilling. Det tror vi er fantastisk vigtigt af hensyn til børnene, og det er faktisk overhovedet ikke ligestilling for kvindernes vedkommende, vi taler om her. Det er ligestilling af hensyn til børnene, for vi ser ikke familierne som noget frit svævende, der kan gøre præcis, hvad de vil, men som en del af det samfund, de nu engang er i her og nu, i dette århundrede, på denne dag i år 2006.

I samfundet af i dag er det måske rigtigt, at DJØF'er stort set kan tage den orlov, de vil, men det har jo altid i højere grad været akademiker-